

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/14/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011010102
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011010102.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, zastúpeného Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Drotárska cesta 102, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/17/2011 z 26. apríla 2011, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/17/2011 z 26. apríla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Navrhovateľ je **p o v i n ý** zaplatiť súdny poplatok v sume 66 € do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Odôvodnenie

Navrhovateľ sa opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 27. júna 2011, domáhal postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/17/2011 z 26. apríla 2011.

Uvedeným rozhodnutím odporkyňa ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 308/2000 Z. z.“) rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 13.1.2011 o cca 20:13 hod. odvysielal program Trhni si!, ktorý označil ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania (ďalej v texte rozhodnutia len „JSO“), za čo mu uložila podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 3 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z. vo výške 10.000 €.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že v predmetnej veci posudzovala, či navrhovateľ označil predmetný program v súlade s JSO z dôvodu, že hoci bol program označený ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov, mohol obsahovať hodnotiace kritérium pre klasifikovanie a označenie programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov, a to pre obscénne vyjadrovanie. Vzhľadom na rozsah výrazov a dialógov, ktoré boli súčasťou programu Trhni si!, ktoré zároveň citovala, dospela k záveru, že čo sa týka kvantitatívnej stránky výskytu nevhodných obsahov v predmetnom programe, možno konštatovať, že frekvencia výskytu obsahov, ktoré naplnili kritériá pre program nevhodný a neprístupný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov vo forme obscénneho vyjadrovania bola vysoká a to aj pri zohľadnení celkovej dĺžky predmetného programu (cca 1 hod. 30 minút). Z kvalitatívnej stránky malo podľa jej názoru obscénne vyjadrovanie v prevažnej miere intenzitu nevhodnú pre maloletých do 18 rokov.

Odporkyňa zdôraznila, že v zmysle § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z. z. je pri klasifikácii vhodnosti jednotlivých programov nutné okrem frekvencie výskytu a intenzity hodnotiacich kritérií nevhodnosti prihliadať aj na kontext ich výskytu v programe, na charakter daného programu, či spôsob jeho spracovania. Uviedla, že predmetný program sa dá charakterizovať ako „bláznivá komédia“, pričom v tomto žánri je bežné šokovať alebo zaujať diváka „neobvyklými a nečakanými“ situáciami, pričom v danom prípade spôsob spracovania a kontext, v akom boli z hľadiska správneho uplatňovania nevhodné výrazy a scény zaradené, zdôraznil obscénny charakter daných scén a dialógov. Na základe uvedeného odporkyňa dospela k jednoznačnému záveru, že kontext v akom obscénne vyjadrenia odzneli, bol nevhodný pre maloletých do 18 rokov a intenzita týchto vyjadrovaní bola vysoká. Zdôraznila, že pri posudzovaní programu v zmysle pravidiel ustanovených v JSO bolo potrebné tiež prihliadnuť na morálne posolstvo programu, pričom v danom prípade o jasnom pozitívnom morálnom posolstve hovoriť nemožno. Odporkyňa skonštatovala, že závažnosť obscénneho vyjadrovania v súvislosti s kontextom a obsahom posudzovaného programu, ako aj spôsob jeho spracovania, bola natoľko výrazná, že označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov nemožno označiť za adekvátne. Preto dospela k záveru, že predmetný program mal byť v zmysle § 1 ods. 1 a § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z. z. klasifikovaný ako program nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov.

Odporkyňa poukázala tiež na skutočnosť, že navrhovateľ už bol ňou sankcionovaný za porušenie § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s odvysielaním tohto programu, t.j. Trhni si!, a to za jeho odvysielanie dňa 28.8.2009 o cca 09:04 hod., a to rozhodnutím č. RP/05/2010, ktorým mu bola uložená sankcia - pokuta vo výške 3.400 €. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené NS SR, z čoho vyplýva, že účastník konania mal v čase, kedy opätovne zaradil do vysielania program Trhni si! (13.1.2011), vedomosť o tom, že v zmysle JSO je povinný tento program označiť ako nevhodný a neprípustný pre maloletých do 18 rokov a napriek tomu tento program označil za nevhodný pre maloletých do 15 rokov a zaradil ho do vysielania o cca 20:13 hod.

Odporkyňa poukázala na to, že zásada objektívnej zodpovednosti u právnických osôb za správne delikty platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu, dokazovať zavinenie, podstatné je iba to, či k porušeniu objektívne došlo alebo nie, s tým, že ani jeden z uvedených zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt, ako aj to, že okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že odporkyňa pri odôvodnení výšky uloženej sankcie vzala do úvahy najmä:

- závažnosť správneho deliktu - nesprávnym uplatnením JSO pri tomto programe došlo k zmareniu účelu JSO, ktorým je informovať rodičov o vhodnosti jednotlivých programov pre rôzne vekové skupiny maloletých, pričom dospela k záveru, že intenzita výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti - bola najmä vzhľadom na kontext, v ktorom boli jednotlivé vyjadrenia a scény odvysielané - vysoká. Preto rozhodla, že spôsob a forma spracovania, ako aj celkový obsah predmetného programu bol natoľko závažný, že si vyžadoval označenie podľa JSO ako nevhodný a neprístupný pre vekovú hranicu maloletých do 18 rokov.

- mieru zavinenia - navrhovateľ, ktorý bol už v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. (do 31.12.2007 bola predmetná povinnosť ustanovená v § 20 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z. z.), mal a mohol vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z. z.
- rozsah a dosah vysielania, nakoľko ide o multiregionálneho vysielateľa,
- trvanie a následky porušenia povinnosti - predmetný program bol odvysielaný dňa 13.1.2011 od cca 20:13 hod. do cca 22:01 hod. vrátane reklamných blokov, t.j. v hlavnom vysielacom čase, v rámci ktorého mohla byť jeho nevhodným obsahom negatívne ovplyvnená pomerne veľká skupina maloletých divákov od 15 do 18 rokov.

Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty prihliadla na skutočnosť, že navrhovateľ už bol v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaný za porušenie predmetnej povinnosti a prihliadla aj na výšku udelených sankcií. Vzhľadom na uvedené dospela k záveru, že predchádzajúce sankcie nespĺnili preventívny resp. výchovný účel a z tohto dôvodu považovala výšku sankcie za plne odôvodnenú. Uviedla tiež, že pri určovaní výšky pokuty nemohla prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje.

Navrhovateľ ako dôvod opravného prostriedku uviedol, že:

1. vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu jeho práv garantovaných Ústavou, najmä garancie právneho štátu a tiež práva na súdnu a inú právnu ochranu.

V tomto smere uviedol, že odporkyňa nepodala výklad pojmu obscénosť v médiách, a teda sa s touto otázkou v konaní absolútne nevysporiadala, pričom mal za to, že konštatovať o určitom obsahu vysielania ako o obscénom bez legálnej definície a legálneho výkladu pojmu obscénosti, predstavuje zneužitie inštitútu správnej úvahy v správnom konaní. Uviedol tiež, že správny orgán vo výroku vôbec neidentifikoval skutok a jeho identifikácia nie je presne možná ani pri zohľadnení obsahu odôvodnenia, čím spôsobil, že pre vysielateľa nie je absolútne zjavné konanie, ktoré malo byť porušením zákona. Podľa jeho názoru kontext umeleckého diela je určený subjektívnym a individuálnym chápaním jednotlivca - prijímateľa, pričom to, že niektoré vyjadrenia je možné si vyložiť dvojzmyselne, kde pri prvotnom zmysle niekto postrehne aj druhý zmysel so sexuálnym podtónom, svedčí len o jeho prejave individuality a nemôže byť objektívnym odôvodňujúcim hodnotiacim kritériom pre klasifikáciu diela v rámci JSO audiovizuálnych diel. Pri posudzovaní obsahu vysielania z hľadiska možného používania obscénneho vyjadrovania treba podľa navrhovateľa zohľadniť viaceré objektívne prvky a jedným z nich je posudzovanie vyjadrovania v kontexte doby v ktorej žijeme. V tomto smere uviedol, že v súčasnej dobe, kedy slovník maloletých bežne obsahuje vulgarizmy, či dvojzmyselné vyjadrovanie, nemožno tvrdiť, že slovné spojenia, ktoré odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysielateľovi vytkla, môžu morálne zasiahnuť maloletého diváka. Uviedol tiež, že pojmy, ktoré boli súčasťou dialógov, neboli vulgarizmami, práve naopak, boli vnesené do humornej roviny, ktorú pochopil práve divák vekovej kategórie, ktorej bol program určený, pričom dvojzmyselné vyjadrovanie bolo nahradené eufemizmi, ktoré sami osebe neboli nikdy obscénnym vyjadrovaním.

2. rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Navrhovateľ mal za to, že odporkyňa nezdôvodnila výšku uloženej sankcie, t.j. pokuty vo výške 10.000 €, pričom sa obmedzila len na konštatovanie o uložení sankcie - pokuty vo výške 3.400 € navrhovateľovi v minulosti rozhodnutím č. RP/05/2010 za identické porušenie povinnosti. Zdôraznil, že odporkyňa mu napadnutým rozhodnutím uložila pokutu trojnásobne vyššiu a neuviedla v ňom dôvody, prečo mu bola pokuta uložená v inej výške. Poukázal na skutočnosť, že správna úvaha odporkyne popiera logický úsudok, pretože pri posudzovaní skutku nebrala do úvahy okolnosti, ktoré ju v minulosti viedli k uloženiu sankcie - pokuty za identické porušenie povinnosti, keď v minulosti mu uložila sankciu - pokutu za odvysielanie programu Trhni si! v rannom vysielacom čase cca o 9:04 hod., kedy je pravdepodobnosť, že program sledujú maloletí, ktorým nie je program určený, oveľa vyššia ako vo večerných hodinách, kedy sa vo všeobecnosti vysielajú programy, ktoré nie sú určené maloletým divákom do 15 rokov a program, ktorého odvysielanie je predmetom napadnutého rozhodnutia bol vysielateľom odvysielaný vo večerných hodinách cca o 20:13 hod., kedy je pravdepodobné, že maloletý

divák nad 15 rokov sleduje programy so súhlasom rodičov alebo aspoň pod ich dohľadom. Za toto údajné porušenie bola navrhovateľovi uložená pokuta vo výške 10.000 €, pričom v odôvodnení nie je žiadny logický ani zákonný argument, ktorým by správny orgán vysvetlil uloženie trojnásobne vyššej pokuty v prípade odvysielaní programu v čase, kedy jeho vysielanie nemôže narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých v takej miere, v akej môže dôjsť jeho odvysielaním v ranných hodinách. Navrhovateľ uviedol, že správne orgány sú povinné objektívne zhodné prípady rozhodnúť zhodne, t.j. podľa rovnakých pravidiel a aj pri aplikácii noriem pripúšťajúcich správnu úvahu, musí správny orgán vo všetkých skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch používať „rovnaký meter“. Tiež poukázal na to, že údajné porušenie povinnosti, ktoré viedlo odporkyňu k vydaniu napadnutého rozhodnutia, nebolo také závažné ako v minulosti a teda výška pokuty je absolútne neodôvodnená a nelogická. Preto správnu úvahu odporkyne, pokiaľ ide o určenie výšky sankcie, považoval za prejav svojvôle pri výkone právomoci správneho orgánu.

Z uvedených dôvodov navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že ako príslušný správny orgán dostatočne zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zák. č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zák. č. 71/1967 Zb. a navrhovateľ nebol rozhodnutím ani postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Odporkyňa poukázala najmä na skutočnosť, že za odvysielanie programu Trhni si! s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov bol navrhovateľ sankcionovaný v minulosti rozhodnutím č. RP/05/2010 z 26.1.2010, ktorým mu bola uložená sankcia - pokuta vo výške 3.400 € a ktoré bolo rozhodnutím NS SR č. k. 2Sž 8/2010 - 34 z 20.10.2010 ako vecne správne potvrdené. Napriek záväznému v skutkovo totožnej veci už vyslovenému právnomu názoru NS SR navrhovateľ dňa 13.1.2011 opakovane odvysielal program Trhni si! s označením podľa JSO ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov, t.j. označil ho piktogramom nevhodnosti do 15 rokov. Ohľadom námietky navrhovateľa, spočívajúcej v tvrdení, že odporkyňa mala v odôvodnení napadnutého rozhodnutia definovať pojem obscenity a nie posudzovať morálnosť obsahu televízneho vysielania zopakovala, že pojem obscenity vyjadrovanie nie je pojmom s legálnou alebo s inou ustálenou, všeobecne akceptovanou definíciou, teda ide o tzv. neurčitý pojem, ktorého výklad je v kompetencii správneho orgánu. Z povahy tohto pojmu je zrejmé, že ho nie je možné explicitne definovať pre otvorený okruh situácií, nakoľko jednotlivé vyjadrenia je nutné vnímať v kontexte ich použitia. Zdôraznila, že ani sám navrhovateľ nenamieta rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Mala za to, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom vylučujúcim zameniteľnosť skutku s iným, keď vo výrokovvej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu, spôsob spáchania správneho deliktu a samotný správny delikt. Poukázala na § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý ustanovuje odporkyni povinnosť zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania. Tento obsahuje viaceré povinnosti, ktoré je vysielateľ povinný splniť pri vysielaní jednotlivých zložiek programovej služby z hľadiska informovania rodičov o vekovej vhodnosti týchto zložiek programovej služby, čo zahŕňa aj povinnosť klasifikovať a označiť programy príslušným piktogramom podľa ich vekovej vhodnosti podľa ustanovení tohto predpisu.

Rovnako aj námietku navrhovateľa, týkajúcu sa neúplného odôvodnenia výroku o udelení sankcie, považovala za neopodstatnenú, vzhľadom na okolnosti predmetného správneho deliktu za zjavne zavádzajúcu a účelovú, nakoľko pri stanovení výšky pokuty sa riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla. Z odôvodnenia výšky pokuty podľa odporkyne jednoznačne vyplýva, že nesprávnym uplatnením JSO pri tomto programe došlo k zmareniu jeho účelu, ktorým je informovať rodičov o vhodnosti

jednotlivých programov pre rôzne vekové skupiny maloletých. Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty prihliadla na skutočnosť, že navrhovateľ už bol v minulosti právoplatne sankcionovaný za porušenie predmetnej povinnosti a prihliadla aj na výšku udelených sankcií. Tiež dospela k záveru, že intenzita výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti bola najmä vzhľadom na kontext, v ktorom boli jednotlivé vyjadrenia a scény odvysielané, vysoká. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu povinnosti sankcionovanej napadnutým rozhodnutím boli zohľadnené pri rozhodovaní o výške sankcie. Navrhovateľ tým, že do svojho vysielania opakovane zaradil program, na ktorého nevhodnosť a neprístupnosť pre maloletých do 18 rokov už bol upozornený, v rozhodnom čase právoplatným rozhodnutím odporkyne potvrdeným NS SR, nerešpektoval právny názor súdu vyslovený v súvislosti so skutkovo totožnou vecou. Z uvedeného je zrejmé, že predchádzajúce rozhodnutie ukládajúce sankciu vo výške 3.400 € nespĺnilo výchovný účel a nevedlo k náprave.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozhodnutia len „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľa obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie z druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných, alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci, a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66.387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19.916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Najvyšší súd, ako súd odvolací v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté, môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávannej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľ v správnom konaní ani v konaní pred súdom nepoprel odvysielanie horeuvedeného programu.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Senát najvyššieho súdu preskúmajúc napadnuté rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce, oboznámiac sa s administratívnym spisom a so skutkovým a právnym stanoviskom účastníkov konania, taktiež dospel k záveru, že jednotlivé vyjadrenia, gestá a prejavy odvysielané v predmetom programe vnímajúc a posudzujúc ich v kontexte jednotlivých odvysielaných scén zasahujú alebo navodzujú intímne sféry alebo zmýšľanie jedinca a to spôsobom, ktorý nie je možné považovať za bežný resp. zlučiteľný v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky, z ktorých dôvodov sa stotožnil so záverom žalovaného správneho orgánu, že predmetný program obsahoval obscénne vyjadrenia odôvodňujúce klasifikovať predmetný program ako program nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov podľa klasifikácie JSO, a preto jeho označením ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov navrhovateľ nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania, čím porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.

Za neopodstatnenú považoval súd námietku navrhovateľa, že Rada nepodala výklad pojmu obscénnosť v médiách, a teda sa takouto otázkou v konaní absolútne nevyporiadala.

Podrobnosti o jednotnom systéme označovania a spôsobe jeho uplatňovania upravuje vyhláška Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorá bola vydaná podľa § 12 zákona č. 343/2007 Z. z. Z jej ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b/ vyplýva, že televízne programy, ktoré obsahujú slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Zákonodarcu v uvedenej právnej úprave nedefinuje pojem „obscénne vyjadrenie“. Výklad tohto pojmu teda ponecháva na správnom uvážení správneho orgánu vecne príslušného na konanie a rozhodnutie v danej veci. V zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. súd v rámci súdneho prieskumu je oprávnený preskúmať len, či správny orgán nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Najvyšší súd v danom prípade taktiež zastáva názor, že vyjadrenia v odvysielanom programe posudzujúc ich v kontexte jednotlivých scén vyznievajú nevhodne

a v rozpore so základnými princípmi spoločenskej morálky a ako také môžu mať negatívny vplyv na morálny vývoj maloletých a z tohto pohľadu takéto vyjadrenia naplňajú pojmové znaky obscénneho vyjadrenia tak, ako ich teda správne posúdila aj odporkyňa. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, na základe ktorých skutkových zistení správny orgán vyvodil svoj právny záver o tvrdenej skutočnosti, teda ktoré vyjadrenia v programe uvedením ich opisu a z akých dôvodov ich považoval za obscénne vyjadrenia, z ktorých dôvodov súd taktiež nesúhlasil s námietkou navrhovateľa, že odporkyňa sa otázkou výkladu pojmu „obscénne“ v konaní absolútne nevyporiadala.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporkyňa nedefinovala obscenitu ako takú, senát najvyššieho súdu konštatuje, že táto námietka je právne irelevantná. Obscénnosť totiž vo všeobecnosti predstavuje vlastnosť niečoho necudného, oplzlého, urážajúceho, nemravného a pod. Z tohto dôvodu nebolo povinnosťou odporkyne podávať v rámci rozhodnutia definíciu obscenity. Aj podľa názoru odvolacieho súdu posudzovaný program vyjadrenia, ktoré boli obscénneho charakteru, nepochybne obsahoval.

Rada v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedla jednotlivé scény, prednesy, gestá a vyjadrenia odvysielaného programu spôsobom ich doslovného opisu, ktoré považovala v konkrétnej veci za obscénne vyjadrenia, dôvodiac, že tieto prejavy posudzovala v kontexte odvysielaného programu ako celku a konštatovala, že v rámci posudzovania predmetu správneho konania, vyjadrenia (ktoré opisuje) hodnotila v kontexte jednotlivých scén, a preto dospela k záveru, že na rozdiel od účastníka konania, ktorý program označil ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov, klasifikovala tento program ako nevhodný pre maloletých do 18 rokov, a to vzhľadom na vysokú frekvenciu výskytu obscénneho vyjadrenia hodnotiac ich v kontexte scén, v ktorých boli použité, ktoré nie sú súčasťou bežného civilného života pre maloletých do 18 rokov. Uvedeným argumentom podľa názoru súdu Rada dostatočne zdôvodnila, ktoré vyjadrenia programu a z akých dôvodov považovala za obscénne a preto nevhodné pre maloletých do 18 rokov.

Rovnako sa súd nestotožnil s námietkou navrhovateľa, že výrok napadnutého rozhodnutia je nedostatočný a nezrozumiteľný a to z dôvodu, že správny orgán vo výroku rozhodnutia správny delikt dostatočne vymedzil, keď vo výroku jednoznačne uviedol program a čas jeho odvysielania, v ktorom došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, čím navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Podľa názoru súdu v danom prípade Rada vo výroku svojho rozhodnutia skutok vymedzila spôsobom určitým a zrozumiteľným tak, že popísaný skutok nemohol byť zameniteľný s iným, ako základný predpoklad určitosti a zrozumiteľnosti výroku rozhodnutia súladného s § 47 ods. 2 správneho poriadku. Súd vníma rozhodnutie odporkyne ako jeden celok a nevidí dôvod, aby vo výroku boli jednotlivé obscénne vyjadrenia výslovne popísané a vymedzené s opisom intenzity porušenia, keďže podrobnosti uvedené v dôvodovej časti rozhodnutia dostatočne jasne a zreteľne identifikujú vytýkané porušenie zákona, ktoré napokon podľa obrany presne identifikoval aj navrhovateľ.

Rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd tiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľ takýto nedostatok rozhodnutia namietal. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Najvyšší súd neakceptoval ani námietku navrhovateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporkyňa pri stanovení výšky pokuty zdôraznila predchádzajúce porušenia zákona navrhovateľom podľa konkrétnych predchádzajúcich rozhodnutí, pričom ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia či sadzby, je zásadne otázkou správneho uváženia a Najvyšší súd SR podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy, a či je v súlade so zákonom. Senát najvyššieho súdu v tomto smere nezistil žiadne pochybenie, pretože odporkyňa v dostatočnom rozsahu uviedla svoju správnu úvahu, na základe ktorej zdôvodnila postup pri určovaní

výšky sankcie v posudzovanej veci.

Odvolanie navrhovateľa neobsahuje argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/17/2011 zo dňa 26.4.2011 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemal úspech a odporkyni zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Poučenie:

